

Ebru Yıldız

- şiirler -

Yayın Tarihi:

20.01.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ay Işığı

Simsiyah bir gece
Yalnızlığa bürünmüş boğazın derin suları
Gökyüzünde yıldızlar
Yalnız kalmış ayışığı
Aydınlatıyor akıp giden suları
Uçsuz bucaksız derinliklerinde
Kimbilir ne sırlar saklı
Ay Işığı ay Işığı
Hangi sevdalara sundun
O müthiş manzarayı
Gökyüzünden almış ahengini
Dalgalarla dans etmiş mavilere bezenmiş
Küçük bir kız misali sevimlimi sevimli

Ebru Yıldız

Bizim Sevdamız

Bir asi kardelendir bizim sevdamız
Toprak gibi bereketli
Güneş gibi sıcak
Su gibi berrak

Bir yağmur damlasıdır bizim sevdamız
Toprağa her düştüğünde
Filizlenir binlerce
Rengarenk açan çiçeklerle

Bir inci tanesidir bizim sevdamız
Denizin derinliklerinde
Dalgaların sesinde
İstiridyenin kalbinde

Bizim sevdamız
Tarifi imkansızlıklarla doludur
Anlatması zor
Sadece yaşanır yaşanır...,

Ebru Yıldız

Çığlık

Kan ve barut kokusu sarmış ortalığı
Her yer yıkık viran
Çığlıklar yükseliyor göğe
Ama ortada hiç kimse yok
Herkez nerde anne..
Beni kanatlarının altında neden saklıyorsun?
Yoksa sendemi göçüp gittin susuyorsun
Eskiden konuşurdunuz babamla
Savaş dedikleri bumu yoksa
Benim kurşun askerlerimle oynadığım oyundu bu
Öyle kalmalıydı
Her yer patlıyor her yer yanıyor
Bu güzel dünya yok oluyor
Herkeze fazlasıyla yetecek yer varken
İnsanlar neyin kavgasını yapıyor
Dilmi dinmi ırkmı renkmi
Sen öğretmiştin bana kardeşliği
Yalan söylemişsin bana anne
Beni kalbi olmayan bu dünyaya terk eyleme
Hala kanatlarının altındayım anne
Çıkar beni bu dipsiz karanlık kuyudan
Uçur beni gökyüzüne.

Ebru Yıldız

Düşünce denizi

Sözde anlatamam kendimi
Bulamam ifade edecek kelimeyi
Gözlerimin içinde saklıdır her düşüncem
Baktıkça şiir gibi okuyun beni

Name name dize dize
Beynimde olan her düşünce
Anlatırken yorulduğum
Dökülür kalemime her cümle

Bazen söze gerek yoktur
Dertler yakar içimi
Yağmurun fayda etmediği
Gözlerimde göreceksiniz sönmeyen alevimi

Susmayı öğrendim yıllar geçtikçe
Sustukça coşan ırmaklara döndüm
Aktıkça buldum denizimi
Deryanın derinliklerinde huzuru buldum

Ebru Yıldız

Gerçeđi Neymiř

Ey hayat sen miydin beni küçük gören
Şimdi benim çıkış yolu bulamayıp seni hor gören
Yaşam devam ederken
Kimi sefa kimi hayat mücadelesi verirken
Ben sürekli koşuyorum
Hiç bir şey düşünmeden bomboş
Ama dar geliyorsun
Küçüktüm kendi dünyamda
Zorluklarla büyüttün
Dođruyu yanlış öğreten ana gibi değil
Düřtükçe elimden tutan baba gibi deđil
Sen tek taraflıydın
Yalancı bir yar gibiydin
Ben serpildim karşıma çıktın
Bir gölge misali peşimdeydin
En saf halimle tüm umutlarımı sana bıraktım
Sevdim seni hemde çok
Güzel günlerimi sonsuz sandım
Zaman su gibi akıp giderken
Önüme bütün meyvelerini verdin
Haftalar aylar yıllar derken
Nereden bilebilirdimki verdiklerini geri isteyeyeceđini
Tüm bu mutluluklardan sonra
Hüzünlere gömeceđini
Ama senin gerçeđin öyleymiř
Peki söyle
O yalancı yarin gerçeđi neymiř

Ebru Yıldız

Güneşim

Seni incitmek mi
Dünyayı yok etmek gibi bir şeydi
Bir insan bu kadar mı iyi olur
İyiliğinin altında zerre misali
Senki insanlığın anası
Seni sevmeyen mi vardı
Sevgi dolu bakan gözlerin
Nerede yumuşacık kadife sesin
Yokluğun artan kor misali yakar içimi .
Özlem'in dili olsada anlatsa sana olan hasretimi.
Dokunduğun bastığın her yer senin hayalin.
Büyüttüğün çiçekler bile eskisi gibi kokmuyor annem
Hayatın gerçekleri bunlar biliyorum
Elimden geldiği kadar da savaşıyorum
Ama sensiz çok zor nefes alıyorum
Her gece dökülen incilerimde düşünüyorum.
Sen bu yeryüzüne gelmiş kanatsız melek.
İyi kim, her şeyim, birtanem
Sevdiklerini terk mi ettin
Bilinmez bir diyara göç mü ettin
Neredesin Annem neredesin
Sen benim bu dünyadaki güneşim
Sensiz her yer ıssız ve karanlık
Doğmayacak mısın sabahlarıma artık.

Ebru Yıldız

Kırlangıç

Kanadı kırılmış bir kırlangıç
İstesede uçamaz göğün en tepesine
Her kanadını çırptığında
Düşüverir en derine

Sadece geçerken demlenecekti
Suyunu içip dinlenecekti
Gitmesi gerekirdi bu uğrak yerden
Kalsa sonunun geleceğini bilecekti

Gün dönümüne az kala
Zifiri eklenir vadiye
Umutlar bir bir tükenince
Uçabilir mi hiç özgürlüğe

Kapanıyor kanatlar umutlar askıya
Düşüyor yorgun bedeni sonsuz boşluğa
Yitip gitmekte varmış sığındığı bu topraklarda
Sümbül lale dereler hepimize elveda

Ebru Yıldız

Rüya

Zifiri karanlıkta yol alırken her gece
Sessizliğin içindeki sesleri duyuyorum
Bir ürperti giriyor içime
Korkuyorum
Gündüz ölü sandığımız bu doğanın
Asıl yaşadığını gece anlıyorum
Bir gölgenin ardından geldiğini düşünüp
Durmadan koşuyorum
Soluğumun yetmediği yerde duruyorum
Ardıma bakmaya cesaretim yok
Diz çökmüş çaresiz yaşamla ölüm arasındayken
Bir el hissediyorum titreyen omuzlarımda
Ve derinlerden gelen bir sesle aydınlığa çıkıyorum
Umudumu kaybedip her şey bitti diye düşünürken
Yaşama sevinciyle yeni bir güne merhaba diyorum

Ebru Yıldız

Rüzgar

En yüksek zirvelerde açtım kollarımı
En yüksek zirvelerde diledim seni
Bulutunu arayan su damlasıydın
Gökten düştün içime
Sevgimle büyüttüm
Geleceğin günü sabırsızlıkla bekledim
Bir umut oldun
Yaşama tutunacak bir dal
Bir sebebi olmalıydı insanın
Uğruna her şeyi feda edebileceği
Ne olursa olsun onun için yaşayabileceği
Sen geldin yavrum hoş geldin
Umutlara ektiğim tohumları yeşerttin
Bu karanlık dünyaya ışık verdin
Rüzgar koydum adını
Rüzgarınla savurdun tüm kara bulutlarımı

Ebru Yıldız

Yunus'a

Son birkez baktım dünyaya kocaman
Son bir kez daha gördüm yıkılan hüznüleri
Neydi hayat kimdi hani nerde vicdan
Sevgisiz büyümüş taşlaşmış kalpleri
Benmi kaldım enkaz altında yoksa insanlığımı
O sevinen insanlar yoksa vahşi varlıkları
Gösterdiler masum suretin altındaki gerçek yüzleri
Çıkardılar içlerindeki kin birikintisini
Ey hayat senmiydin beni küçümseyen
Yoksa benmiyim sana gülüp geçen
İnsanlıktan nasibini almamış
Bedenlerinde binbir suretle gezen varlıklara bırakıyorum seni
Onlar teneffüs etsinler oksijeni içlerine
Onlar bassınlar benim yattığım kara toprağa
İçsinler sularından kana kana
Ben küçüktüm çok küçük
Ama anladım hayatın gerçeklerini
Doğal afetin bile sadece fakiri ezdiğini
Sonsuzluğa giderken farkettim insanlık neslinin tükendiğini...

Ebru Yıldız